

DE DWERGJES VAN TUIL

Paul
Biegel

MET ILLUSTRATIES
VAN MIES VAN HOUT

GOTTMER
Haarlem

Kijk voor meer informatie over Paul Biegel op paulbiegel.com

Kijk voor meer informatie over de kinder- en jeugdboeken van de
Gottmer Uitgevers Groep op gottmer.nl

tekst © erven Paul Biegel 1976, 2021
tekeningen © Mies van Hout 2008
© 2021 Uitgeverij J.H. Gottmer / H.J.W. Becht BV, Postbus 317, 2000 AH Haarlem
(e-mail: info@gottmer.nl)
Uitgeverij J.H. Gottmer / H.J.W. Becht BV maakt deel uit van de
Gottmer Uitgevers Groep BV

Omslagillustratie: Mies van Hout
Vormgeving omslag: Suzanne Nuis / Studio Nico Swanink
Vormgeving binnenwerk: Studio Nico Swanink

ISBN 978 90 257 7383 0
ISBN 978 90 257 7384 7 (e-book)
NUR 283

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen
mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een
geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op
enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op een
andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

- 1 Hoe de honing werd verdeeld 7
- 2 Wat Kleine Pier beleefde in de bijenstad 12
- 3 Het midwinterfeest 18
- 4 Waarom Kleine Pier geen honing wilde halen 23
- 5 De ontdekking van het grasveld 29
- 6 Bezoek aan de bijen 34
- 7 Daphne gaat trouwen 39
- 8 Het hoge gaashek 44
- 9 Een vliegtocht 49
- 10 Kleine Pier vindt een boot 54
- 11 De bevrijding van de bijen 59
- 12 Het vrachtschip 64
- 13 Wortels voor de konijnen en iets anders voor Kleine Pier 70
- 14 Een gevaarlijke tocht 76
- 15 In de konijnenburcht 82
- 16 Een bittere drank voor Teentjedrie 88
- 17 Het verhaal van Virgilius van Tuil 93
- 18 Storm, terugtocht, en wat de storm had gedaan 98
- 19 Vrieskou in de bijenstad 102
- 20 De kinderen van Daphne 106
- 21 Het laatste vlinderkind en nog iemand 112

Hoe de honing werd verdeeld

De dwergjes van Tuil woonden op de hei. Het waren er niet twee of vijf, maar wel honderd, een heel dwergenvolk bij elkaar.

Als de hei bloeide riepen ze: 'Paars, paars, mooi paars!' en ze knepen de honing uit de paarse bloemetjes, want de dwergjes van Tuil waren dol op honing.

Maar op een dag kwam er een zwerm bijen aanvliegen. Een grote bruin-gele wolk, die zoemde als een motor en die zoemend aan de tak van een knoestige dennenboom bleef hangen.

'Wat is dat, wat is dat?' vroeg Kleine Pier van Tuil. Hij was de jongste en vroeg alles twee keer.

'Dat zijn bijen, dat zijn bijen,' antwoordde Kromme Dieder van Tuil. Hij antwoordde twee keer, want hij hield van plagen.

'Nou krijgen we gedonder,' zei Kromme Dieder.

En zo was het.

De knoestige dennenboom was hol vanbinnen, en een holle boom is een mooi huis voor bijen.

‘Zoemm!’ riepen de bijen, en ze kropen naar binnen en begonnen kamertjes te bouwen, kleine keurige kamertjes van was, zo glad als een kaars.

Kamertjes voor de kinderen, en kamertjes om honing in te bewaren, en helemaal onderin een paleis voor de koningin. Want elk bijenvolk heeft een koningin.

Toen de bijenstad klaar was, begon de ellende. Want nu woonden er twee volkjes op de hei, die allebei dol waren op honing: de dwergjes van Tuil en het bijenvolk van koningin Zwoe.

‘Weg jij! Weg jij! Weg jij!’ riepen de dwergjes de volgende ochtend. ‘De hei is van ons, de bloemetjes zijn van ons, de honing is van ons.’

Ze schreeuwden het tegen de bijen. Maar er waren zoveel bijen, wel duizend, en die kropen over de paarse bloemetjes en haalden met hun lange tongen de honing eruit.

‘Wat moeten we doen, wat moeten we doen?’ riep Kleine Pier van Tuil. Hij was bang voor de bijen.

‘Wegjagen!’ riep Kromme Dieder. Hij deed kssjt-kssjt! tegen de bijen, maar dat hielp niets. Hij maakte een speer van een dennennaald, maar de bijen lieten hun scherpe prik-angels zien.

Kromme Dieder schreeuwde met tien andere dwergen van Tuil dat ze moesten ophoepelen. Maar de bijen deden alleen maar zoemm, en gingen rustig door met honing uit de paarse bloemetjes opzuigen.

’s Avonds hielden de dwergjes raad. Ze zaten bij elkaar in de kuil van grijs zand, en de maan was hun lamp.

‘We moeten oorlog voeren!’ schreeuwde Zwing. ‘Met speren en pijlen en zwaarden.’

Zwing was de sterkste dwerg van Tuil.

‘Niks daarvan!’ schreeuwde Slem. ‘Bijen hebben angels, en die zijn heel gevaarlijk. Ze zullen ons doodprikken.’

Slem was de zwakste dwerg van Tuil.

‘We moeten niet zo schreeuwen,’ zei Tiriaan, ‘we moeten denken. En als ik denk, dan denk ik dat wij geen oorlog willen, maar alleen honing. En ik denk dat de bijen ook geen oorlog willen, maar alleen honing. We moeten de honing verdelen.’

Tiriaan was de beste prater van de dwergjes van Tuil.

‘Verdelen? Hoe dan, hoe dan?’ vroeg Kleine Pier. Hij dacht dat het een domme vraag was, maar niemand wist het antwoord. Niemand wist hoe.

‘Ik zal denken,’ zei Tiriaan.

De dwergen van Tuil gingen slapen, ieder onder zijn eigen heistruik. De krekels tsjirpten een slaapliedje en de maan was het nachtlucht.

Kleine Pier kon niet slapen; hij lag te denken. Hij deed zelfs zijn muts af, om nog beter te kunnen denken. Hoe, hoe, hoe?

Maar de zon kwam op en Kleine Pier had niets bedacht, en de bijen kwamen en Kleine Pier verstopte zich diep onder zijn struik. Hij durfde zelfs zijn muts niet meer te pakken, want die hing keurig aan een tak, en daar zat het vol bijen.

‘Zoemm,’ zeiden de bijen en nooit iets anders.

Ze kunnen niet praten, dacht Kleine Pier, misschien kunnen ze ook niet eens denken.

Pas in de namiddag, toen de bijen weg waren, durfde Kleine Pier tevoorschijn te komen.

Hij pakte zijn muts.

‘Hee,’ mompelde Kleine Pier.

Er zaten paarse bloemetjes waar zijn muts had gehangen, paarse bloemetjes vol honing, want geen enkele bij had onder de muts gekeken.

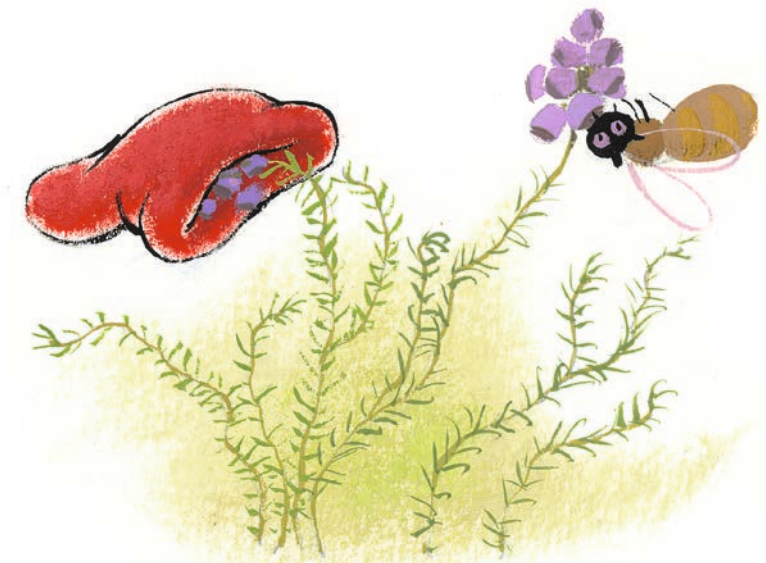
’s Avonds, in de kuil, vertelde Kleine Pier dat aan de anderen.

De volgende dag hingen er honderd dwergenmutsen én honderd zondagse dwergenmutsen in de heistruiken.

De bijen zeiden alleen maar zoemm en haalden honing uit de bloemetjes zonder mutsen.

De dwergjes van Tuil riepen: ‘Hoera!’, en knepen ’s avonds de honing uit de bloemetjes die onder hun mutsen hadden gezeten.

Dankzij Kleine Pier van Tuil, de jongste.

Wat Kleine Pier beleefde in de bijenstad

De honing die de dwergjes elk najaar uit de paarse heibloemetjes knepen, was bedoeld voor de winter. De dwergjes aten het niet meteen op; ze stopten de honing in bewaarpotten, en likten alleen hun vingers af om alvast te proeven.

Maar nu het bijenvolk op de hei was komen wonen, duizenden bijen, die ook honing uit de paarse bloemetjes haalden, nu kregen de dwergjes voor deze winter niet genoeg volle potjes.

‘Vreselijk,’ riepen ze. ‘Vreselijk, wat moeten we doen?’

Ze hadden *wel* zeven aardappels en twaalf wortels. Die haalden ze elke zomer van het land Verderop. Met hun dwergenkar trokken ze erheen, groeven een dikke aardappel uit de grond, laadden hem op de kar en reden ermee terug. Heen en weer, heen en weer, telkens met één aardappel of met twee wortels. Dagenlang waren ze daarmee bezig.

Ook voor de winter.

Maar zonder honing vonden de dwergjes het niet lekker.

‘Ik krijg het niet door m’n keel,’ klaagde Kromme Dieder. ‘Het glijdt niet zonder honing.’

‘Het glijdt wel met spuug,’ zei Zwing van Tuil.

Ze deden heel zuinig met de honing, maar midden in de winter was het laatste potje op. Helemaal leeg. Als je je tong erin stak, proefde je alleen maar glas.

Misschien staat er nog ergens een bloemetje op de hei, dacht Kleine Pier van Tuil. Eén bloemetje...

Hij trok zijn bontjasje aan, nam een leeg potje, en ging op zoek.

De wind was koud en de hei was dor als een oude bezem; het snerpte en knerpte om hem heen, maar Kleine Pier van Tuil liep dapper voort.

Eén bloemetje maar, dacht hij steeds, maar zijn ogen traanden van de wind en hij zag bijna niets.

Zo kwam het dat hij ineens voor de holle dennenboom stond. De holle dennenboom waar het bijenvolk van koningin Zwoe woonde.

Wacht eens, dacht Kleine Pier, de bijen hebben vast nog wel

honing. Als ik nu gewoon aanklop en een beetje honing vraag? Daar zullen ze niet boos van worden.

Er was nergens een deur, hij klopte gewoon tegen de ruwe stam, maar dat hielp niets.

Toen klom Kleine Pier naar boven, langs de ruwe stam, dat ging best, en waarachtig, daar vond hij een holletje waardoor hij naar binnen kon.

‘Hoe-oit!’ riep Kleine Pier van Tuil. ‘Hoe-oit, is daar iemand?’

Het galmde een beetje in de boom, daarna bleef het doodstil.

Het dwergje klom naar binnen en wachtte tot zijn ogen aan het donker gewend waren.

Toen zag hij de bijenstad. Rijen en rijen kamertjes, keurig recht en glad van was, het leek een flatgebouw met duizend verdiepingen, en helemaal onderin scheen een lichtje.

Misschien is daar iemand, dacht Kleine Pier, en hij liet zich naar beneden glijden. Met een plof kwam hij neer, vlak voor een poort waar het licht uit kwam.

Maar daar stonden twee bijen op wacht, die overeind schrokken en hun scherpe angels naar voren staken. ‘Zoemm!’ deden ze boos.

‘O help!’ zei Kleine Pier. ‘O help, ik heb niks gedaan. Ik wou alleen maar wat honing, wat honing.’

‘Zoemm!’ deden de bijen weer. Ze pakten het dwergje beet en sleurden hem naar binnen, door de poort, in een grote zaal, door een lange gang, een trap naar beneden, weer een zaal, alles van harde gladde was. Kleine Piers voetjes glisten en gleden over de vloer terwijl de bijen hem voortsleurden.

Waarom ben ik zo stom geweest, dacht hij, zo stom? Bijen kunnen niet praten. Ze denken dat ik kom stelen. Maar op dat ogenblik hoorde Kleine Pier een stem, die zei: ‘Wat kom je hier doen, m’n dwergje?’

Kleine Pier keek op. Hij stond in een mooie kamer, het rook er vreemd, en vlak voor hem zat een enorme dikke bij.

Het was koningin Zwoe.

‘Ik, ik, ik,’ stamelde Kleine Pier. ‘We, we, we hebben geen honing meer. En ik wou vragen of u misschien nog wat hebt. Ik bedoel wat honing.’

Koningin Zwoe bekeek het bevende dwergje van top tot teen. ‘Jij bent zeker de dapperste dwerg van je hele volk?’ vroeg ze.

‘O nee mevrouw, nee, nee,’ zei Kleine Pier.

‘Weet je dan niet hoe gevaarlijk het is om zomaar een bijenstad binnen te gaan?’ vroeg koningin Zwoe.

‘Ik heb er niet bij gedacht,’ zei Kleine Pier bibberend. ‘Ik denk eigenlijk nooit, ziet u. Bijna nooit.’

‘Zo! Maar je dacht wel aan honing?’ vroeg de koningin.

‘Ja,’ zei Kleine Pier, ‘maar honing in een bloemetje. Ik zocht eigenlijk een bloemetje.’

De dikke koningin schokte van het lachen.

‘Bloemetjes in de winter,’ riep ze. ‘Jij bent niet goed wijs.’

‘Nee mevrouw,’ zei Kleine Pier zacht en hij boog zijn hoofd. Hij nam ook zijn muts af, en dat vond koningin Zwoe erg beleefd.

‘Zoemm,’ zei ze plotseling tegen de twee bijen.

Kleine Pier dacht dat er iets vreselijks ging gebeuren, maar

de bijen pakten alleen maar zijn lege potje, schuifelden ermee weg en kwamen even later weer terug. Met het potje vol honing.

‘Voor een dappere en beleefde dwerg,’ zei koningin Zwoe. ‘En als het op is, kom je maar terug.’

‘O,’ riep Kleine Pier, ‘dank u, dank u, dank u.’ Hij hield niet op dank u te zeggen, hij riep het nog op de trap.

Maar toen hij terug was op de hei, riep hij zijn makkers. Hij liet de honing zien en vertelde het hele verhaal.

‘Kleine Pier,’ riepen ze. ‘Jij bent de dapperste dwerg van ons hele volk!’ En alle dwergjes van Tuil dansten om hem heen, want ze waren zo blij met de honing...

